

# Svenstjerne paa Kronborg.

En historisk Roman.  
Af H. F. Gwald.

## Anden Del.

(Fortsat.)

„Det er Fjanden, der synger,“ sagde Svensson; og nu, som før, gav Hvalvingerne underlig Genlyd, da han talte; „han forklarer sig paa den Maade Tiden.“

De gik nu videre i Tavshed, medens de dybe Toner snart løb, snart atter standede, indtil de naaede den Trappe, der fører ned til de nederste Kæmmer. Her stod Lisbeth stille og saa angstelig ned i Afsgrunden.

„Vær uden Frygt,“ sagde Svensson, „og gaa trykt, kun langsomt, Trin for Trin!“

Da de var komne helt ned og stod paa Kæmmerternes dybeste Bund, standede Lisbeth paa ny og lyttede. Sangen løb igen, nu tydelig, saa at hun kunde høre hvert Ord, men dog dæmpet, som om Tonerne her i disse Gulers Klamme, tunge Luft ikke kunde ret faa Vinger. Det var Morten Luthers Psaltesang, som naaede Lisbeths Øren med højtidelig, sorgfuld Klang, Ord, der var hende vel kendte, men som aldrig havde ramt de dybeste Strenge i hendes Hjerte, saaledes som de gjorde nu.

At Dødens Rød raaber jeg til dig, Herre Gud, vil du mig høre? Dit Raabens Dre vend du til mig, min Nat jeg nu min fremfare. Giver du paa vor Glemning Agt, at hævne Synden med al din Magt, at Herre! hoo fan det taale?

Til dig naar alt mit Haab og Trøst, min Væning fan mig ei baade, idet du ene har mig forloft af din uforglængende Haab.

Stulde det vare fra Morgenstunden og indtil Aftens Ende, dog stulde mit Hjerte ingenlind forsvundet fra dig vende. Saa her det vare et Svarets Aft, at haabe og tro at Hjertet snart og Naade af dig begære.

Svensson gjorde Mine til at gaa; men Lisbeth holdt ham tilbage, og de blev staaende og lyttede, indtil Sangen hørte op.

„Han tænker paa sin Gud og gør sig rede til Døden,“ sagde Lisbeth; „væres eders Hjerte ikke ved at høre den Sang?“

„Lad os hellere gaa videre end rage i Disput,“ svarede Svensson barsk.

„Da vilde jeg dog gerne drage eder dette til Minde,“ sagde Lisbeth med alvorfuld Naet, „at hvad I end gøre ved et Menneskets Legeme, hans Sjæl er dog fri; tillige dette, at begrave I ham end dybt under Jorden og lufte Sol, Maane og alle Stjerner ude, naar alligevel den Helligaands Vingslag ham, og alle gode Engle trænge herved og bringe ham Trøst og Husbølle.“

„Gud!“ sagde Svensson vredt; „sig det til Fjanden og ikke til mig! Dog søjede han til i en roligere Tone, „det er mig lært at mærke, at I, eders Øfte tro ikke bringer ham andet end sliq ufadelig Prædiken. Han vilde blive gladere ved en Pil!“

Lisbeth drog harmfuldt sin Arm ud af Svenssons, og da han lod Lygten skinne paa hendes blege Kæns, saa han i hendes skinnende Blik et Glimt, der bragte ham Scenen med den blinkende Doff i Minde.

„Hust, hvor I er, Zomfru Lisbeth!“ sagde han i en mildere Tone, „og spar al unyttig Tale! Vi gaa nu lige til Maalet, og naar vi ere der, da tråd uden Tøven hen til Fjandens Gitter. Jeg vil saa imens inspicere Vagten; men glem ikke, at gøt I Mine til at række Haanden inden for Gitteret, da har I mig straks ved eders Side. Eders Samtale med Fjanden maa kun vare et Par Minutter.“

Lisbeth stulde ved at blive den Scene var, der viste sig for hende, da de traadte ind i Rummet foran Stenvindels Hængsel. Hun havde ventet at se Soldaterne, væbnede til Tænderne, staa paa Post, stadig ved et Xje paa Fjandens Bevægelse; men i det Sted saa hun dem sorgløst samlede i en Klunge omkring en stor Pakkasse, hvor der stod Kåstrus, og hvor Tænderne rasklede muntert, mens nu og da et Ubraab viste Spillet Gang. Dog vendte hun straks derpaa sit Blik mod Fjandens Gitteret, hvis Lygte viste hende Stenvindels mægtige Stillelse, der langsomt aif frem og tilbage indenfor. Haand og Fod vare lænede sammen, men Læsten løb ved en Ring paa en i Væggen fastet, lang Jernstang, saa at han kunde gaa et Stykke frem og tilbage mellem sit Halmleje og Gitteret, dog ikke helt hen til det.

Lisbeth traadte derhen, og netop som hun naaede Gitteret, vendte han sig for at gaa imod hende, mens den svære Lænte rasklede. Hun havde aif set, at hans Skiltelse var noget højet og hans før kun graasprængte Haar nu var ganske hvidt; men uagtet hun saaledes var forbedret paa at se ham sørgelig forandret, ryttedes hun dog nu ved at se hans Kæns, der var blegt og indfaldet og bedre end de stærkeste Ord gav hende en Forestilling om de Lidelser, han havde udstaaet; men Blikket var klart og frejdigt, ja alt for lyfende med sin ihjellige Glans og det spændte Udtryk, hvormed han strittede paa hende. Hun mærkede, at hans Blik formørkedes ved at se en fremmed Stillelse ved Gitteret, og hun gjorde da en lille, vinkende Bevægelse med Haanden. Straks forandredes hans Mine, ikke til glad Overraskelse, men til paatagen Ligeindsigthed, og han nærmede sig langsomt Gitteret.

„Gilsen fra Hans!“ hviskede Lisbeth, da Lænten havde løbet Stangen ud, og han kun stod et Par Alen fra hende; „jeg er Lisbeth! Se ret paa mig!“

En hvag Stubben lod sig se paa Stenvindels Kæns. „Han er frigibet,“ sagde han, „I Bud til Hans?“

„At han holder sig stille og redder sig selv,“ svarede Stenvinkel efter et Hæblits Pause, da han gættede af

hvilken Art den løsslupne Hans's første Tanter maatte være; „det er saa min Vilje!“

„Intet videre?“ spurgte Lisbeth hurtig. „Send ham til Kraagerup at vare Røstgaard ad; det er paa højeste Tid, at han salberer sig.“

Under denne korte Samtale naaede Svensson tiltalt Soldaterne og afdvare dem mod at være alt for trygge; Lisbeth mærkede, at hun tav og nærmede sig.

„Gud være hos Eder i denne Aftide!“ sagde hun, „vi mindes eder daglig og beeder for eder.“

„Tak at du kom, min Slut!“ svarede Stenvinkel med et mildt Blik; „din Trofasthed glæder mit Hjerte.“

„Nu, Hr. Per!“ sagde Svensson og traadte til, „har I vel set tilfældigt paa denne Karl og kan melde hjem, hvordan en dansk Forræder ser ud. Kom, lad os gaa!“

Lisbeth vendte sig brat og fulgte Svensson i Tavshed, mens Stenvinkel blev staaende og strittede efter dem; et dybt, hørligt Suf fra Fjandens Bryst naaede Lisbeths Dre, da hun gik; men da de atter havde naaet Trappen og langsomt gik op ad den, i Led Sangen paa ny:

Stulde det vare fra Morgenstunden og indtil Aftens Ende, dog stulde mit Hjerte ingenlind forsvundet fra dig vende.

De dybe Toner syntes hende nu som før at lude som en Vandrest fra en anden Verden; men det forekom hende, at Stemmen havde en mere frejdig Klang. Da hun havde naaet Kæns Kammer og var alene, tattede hun Gud, der havde stærket hende paa hendes nallige Vandring, men bad tillige den Almægtige om at give hende Kraft og Held til fremdeles at være sine uhykkelige Landsmænd til Hjælp og Trøst.

## Tiende Kapitel. Flugt.

Den 20de Juli tidlig om Morgenen saa man Hans Stenvinkel gaa „urtig ned ad Stjernegade, til han naaede Subergade; saa højede han om Hjørnet og fulgte den- ne Gade uden at se hørken til højre eller venstre, uagtet der var flere, der saa efter ham og ryttede medlidende paa Hovedet, idet de tænkte paa den haarde Skæbne, der havde ramt hans Fader, og nu i Synnets lysfulde, lappede Klæbning og hans forrevne, snafede Hue havde Ulykkens Kendetegn synlig for alle. Man maatte imidlertid indrømme, at Ansen var fattigdommens Livret' men en køl Mine. Det var da heller ikke af Stamsfuldhed at han lod flere Tilraab uden Svar og ilede videre, men fordi han gif i et vigtigt Errende, og det gjaldt at slippe hemmelig ud af Byen.

Da han havde naaet Subergadens sydlige Ende og sin havde et Hegn mellem sig og den Birtelund, som strakte sig lige til det Strog, hvor nu Fiolgade ligger, blev han et Hæblit staaende og saa sig om; men da han intet mistænksomt blev var, trøb han gennem Hegnet og forsvandt i Lurden. Her standede han dog snart, tog en Kasse ud af sin Trøstetask, gemte den under Løv og Mos og skar et Mærke i det nærmest staaende Træ. Da det var gjort, tog han sin Pjalt af en Hue, kastede den i Vejret, greb den igjen og for saa af Sted gennem Lunden som en ung Jagthund, der første Gang slippes løs. Hans Øjne lynede og hans Kinder blusfede, mens han løb, og som en Hindring i Vejen, sprang han hellere over end gif uden om. Nu var det snart et Par siden, han havde løbet saaledes i Stoven og rørt sine Ven, og hans vilde Glæde maatte have Luft. Han havde ikke været i det grønne siden Dag i August Maaned forrige Kar, da han gif hjem fra Kraagerup med Lisbeth. Stallets Hans blev snart træt og forpustet og mærkede, at endnu var han ingenlunde kommen til Kræfter efter den Sultetur, han havde maattet udholde i Fjergelset. Han sagtede derfor sit Løb, men gif dog rask til, saa at han efter to Timers Vandring naaede Kraagerup.

Han freg sig til Gaarden fra Stovsiden, og da han nærmede sig Hævediget, saa han til sin Glæde Per Olsen, der gif indenfor tæt ved Diget og plantede Raal. Det gjorde et ubehageligt Indtryk paa Hans i disse urolige Tider at se et Menneske arbejde saa fredelig; men han tænkte: et Fø som Per Olsen kan vel ikke bruges til andet! Han vidste nemlig intet om Pers Bedrifter og kunde ikke tænke sig, at Per havde sat Svenstjerne adskillig flere Voksnaeser paa end han selv.

Hans Kløjede, og Per saa op, men røbede ingen Forundring; „en saa dog paa Hans med et spørgende Blik, stæbede saa til Eiden, om der ingen var i Nærheden og sagde da: „Hvad for en luvret Karl er du?“

„Er din Kjørlig hel, Per“, svarede Hans, „da hører den vel din Herre til.“

„H!“ udbrød Per og tog ngt Kende paa den freun- mede, „tror jeg ikke, det er Hans Stenvinkel! Jeg kendte eder, Mare, ikke; I er bleven kendelig stunken, siden vi saas, var I end ingen Sunde fed; I er ogsaa vokset som en Gran.“

„Du stulde have prøvet, den mædste Hund du er, at taget fra Sulefadet og thage gamle Storper i hele fjorten Dage som jeg.“

„Gillebød, det maa være haardt! Er I sulten, bliver der vel Raad til et Livfuld Mad.“

„Sna!“ Jeg er ikke kommen her for at kantes ved Mabbordet.“

„Er I da gaaet ud i Stoven for at æde Snegle? Da maa I dog være sært lysten efter Kød.“

„Eig mig, hvor din Husbond er og før mig til ham!“

Tanter I,“ svarede Per og satte en Raalplante, „at han nu sidder derinde i Vedstødens Ræsteflod og æder Spøbrød? Gud naade os! Han stikker i Stoven som den vilde Hjort, og Vorherre ved bedst, hvor han for Tiden stikker.“

„Det gælder hans Liv, Per! Jeg har vigtigt Bud- stab til ham fra Fader.“

„Det stulde I have sagt straks! Løb nu et Korm!“

Per saa sig forsigtig om, og da alt var roligt oppe ved Huset, smuttede han som en Kal gennem Hegnet og stod ved Hans Stenvindels Side.

„At maa rappe os!“ sagde han, „for vi have Sven-

sten til Huse, og naar de først ere af Dyrerne, raabe de paa mig og blive vrede og galne, er jeg ikke straks ved Haanden. Saa nu lige i Hølene paa mig og vig ikke af mit Spor!“

„Saa!“ sagde Per, da de havde fregnet sig frem et lille Stykke, „nu kunne de ikke se os fra Gaarden; løb nu efter mig avel om og brug Venene!“

Per satte af Sted, og Hans fulgte efter, tænken- de, at det vilde være ham en smal Sag at følge den Klobse Karl; men han fik andet at mærke, thi Per fik snart For- spiring, og da han endelig standede ved et tæt Tjørne- krat, var Hans et godt Stykke tilbage.

„Saa tem I da!“ sagde Per, da Hans havde naaet ham.

„Man stulde tænke, Per,“ svarede Hans forpustet, „at du havde haft en Mynde til Fader og en Hare til Moder!“

„Da maatte jeg være et sæt Uhykk! Men nu ikke flere Gøge-Ørd, thi her er vi ved Stedet.“

Saa gav han sig til at rydde en Bunte Løv af Be- jen, og Hans blev lige saa forundret, som Per i sin Tid, vel pludselig et se Indgangen til den underjordiske Hule afdækket. Han fulgte straks paa alle fire efter Per, der uden Forklaring trøb ind ad den snævre Gang. Da de var komne ind i Hulen og atter stod paa Benene, blev de snart ber, at Røstgaard saa paa Jorden og sov trykt. Der var dog ikke saa god Plads til at røre sig, som da Per første Gang var her, thi en stor Mangde Sværd og Pistoler og smaa Rustager med Krudt og Kug- ler laa opstaklede og fulgte første Parten af Rummet. Det var de Baaben, Kongen havde sendt til de sammens- pørres Brug, men som nu paa saa sørgelig en Maade var bleven overskødige. Per gif forsigtig hen til Lejet for ikke ved nogen pludselig Larm at fortrække sin Herre, lagde sin Haand paa hans Skulder og sagde:

„God Ven, Husbond!“

Røstgaard sprang op og var straks lysbaagen.

„Her er Hans Stenvinkel med vigtigt Budstabs til eder. Jeg maa straks bort, men skal se herud i Mid- dagsstunden, om I da har nogen Befaling til mig.“

Saa trøb Per igen ud, og Røstgaard og Hans var alene.

„Hvad Potter, Hans!“ udbrød Røstgaard, „er det saa sandt ikke dig, fri og frank! Jeg mente, at du var i Velt og Jærn, vel forvaret i Kronborgs Kælder.“

„Det var jeg ogsaa til fort siden,“ svarede Hans, „men jeg slap dog omsider løs.“

„Det kan kendes paa dig, at du har været ber; se ogsaa paa mig, hvilken Pjaltetammer jeg er bleven!“

„Hans, som efterhaanden saa klare i Hulens Dæm- ring, afdul Opfordringen og blev var, at Røstgaard's Klæder var haardt medtagne og hans vejrslagne Ansigt maager. Det bar kenkelige Spor baade af udstandede Strabadsfer og af Græmmelse.

„Sig frem, Hans! hvad Bud bringer du?“

„Hilsen fra Fader, at det er paa den højeste Tid, I salberer eder og styr.“

„Det er ikke let at følge det Raad, Hans! Sagde den gamle ikke mere end det?“

„Iffe det jeg ved,“ svarede Hans; „dog fit jeg det iffe af Faders egen Mund; men Kor og overhængende maa Færen være, efterdem han gav det Bink.“

Røstgaard spurgte nu Hans nærmere ud og fit at vide, at det var Husbond, han kunde talle for denne Ud- varsel; dernæst gav Hans ham en omstændelig Beret- ning om sin Faders Fængsling, sine egne Lidelser og de andre Fjandens Tilstand, saa vidt han kendte dem. Blandt det meget sørgelige havde Røstgaard dog den Glæde at høre, at Jens Henriksen var bleven frigiben, og at hans Sooger fremdeles sad i fit Embete og nød Svenstjernes fulde Tillid. Deraf øste han nyt Haab.

„Man kan ikke vide, Hans, om Kong Karl ikke til- sidst ogsaa benaader din Fader og de andre.“

„At Haab er ude,“ svarede Hans med en mørk Mi- ne; „Dommen faldt i Jorgaars.“

„Guds Død, Dreng! hvorledes lyder den?“ for Røstgaard op.

„Fader er dømt til at rettes med Sværdet, parteres og fæjles; Hr. Henrik til at rettes, dog ikke at mishand- les saa efter Døden. I lige Maade, er Gregers Hansen dømt fra Livet, og dette er det eneste, der er at prise ved denne Dom, da det var denne seje Hund, der angav os alle. Des værre siges det, at han slipper med Stræffen og vil blive frigiben.“

Røstgaard hemsant i mørk Tavshed, af hvilken Hans vækkede ham ved at sige: „Det piner mig, at jeg ikke kan hitte paa noget Middel at hjælpe Fader paa Flugt; var det gørligt, vilde jeg ikke bryde mig om hans Befaling, at jeg skal holde mig stille og redde mig selv.“

„Den gamle handlede færlig og ret i at give dig den Befaling; det siger jeg, som dog er dybt nedtrykt ved at tænke paa, at han snart skal gaa den visse Død i Møde.“

„Kunde jeg da, saa sandt!“ udbrød Hans og knyttede Haanden, „saa Kam til den lumfle Satan, der loftede ham i den Snare og lagde ham i Velt og Jærn!“

„Lad de Hævntanker fare!“ svarede Røstgaard mis- nødig; „Svensson er en stærk Karl og styrer en god Kåns- mobig, din Overmand mange Gange. Fit du end Held til at tage hans Liv, vilde det jo koste dig din egen Hals.“

„Det fit saa være! Dog vilde jeg gerne forinden have Fingre i Valentin Korn, den sorte Forræder, og i den Pjalt Gregers med.“

„Jeg forlaar mig ikke paa Gregers,“ sagde Røst- gaard forlegen; „dog hør min Svoger og jeg minde, at naar vi hidtil er slupne, kunne vi takke Gregers ber- for, og vi har da været ham takskyldige.“

Hans saa iffe ud til at kunne dele denne Taknemme- lighedssjælelse, men han holdt sine Tanter for sig selv og sagde, at nu maatte han af Sted.

„Tak for din Gang herud, Hans!“ sagde Røstgaard og rakte ham Haanden. „Du har ganske dog reddet mit Liv, lyttes det mig at sly i Nat, efterdem jeg vilde have opfat det lidt endnu, da du turde det være kleet for silde. Bring Gilsen til din stakkels Fader!“ Hjertens Tak til ham for denne Udvarsel og alt Venflab i dette Liv! Ser du Hr. Henrik og Magister Kirsten, bring dem den samme Gilsen og Tak og bed dem ikke bære Nag til

mig. Gaa saa med Gud, du brøbe Gud! og forag ikke min Sorg ved at sætte dit unge Liv til ingen Nytte i Løve!“

Røstgaard var meget rørt, men viste dog sin sød- banklige Omtanke ved at lade Hans tilbage, da han alle- rede var trøben ind i den snævre Gang, og spørge ham, om han var i Rød og krængle til Penge.

„Det Guld, din Fader fit, have Svenstjerne vel ta- get!“

„Over Dulat indtil den sidste,“ svarede Hans, „og- saa have de konfiskeret alle hans Gjenstande, var de end tun ringe; men ved I, at Fader i Forhøret sagde, at en dansk Herremand havde givet ham det Guld?“

„Det er ham ligt,“ sagde Røstgaard, „og paa en Maade Sandhed, saasom Hr. Korfitts Trokke fæbte det til mig. At, Hans! hvor sørgeligt, at nu en saa tapper, snid og snarraadig Mand skal hntelig dø uden at være i Stand til at gaae sin Konge eller vort Fjebland i hele denne Krig! Til visse var det ikke hans Skyld. Dog, Tiden er forbar, og jeg har ganske endnu mindre Grund at klage end du. Der, tag den Krone som en Nødfisking.“

„En halv kan magelig gøre det,“ svarede Hans, „da jeg kun vil bruge den til at købe Vin for at nyde i de fvenste Soldater. De lod mig løbe i Byen for at hente Brønden trods den Befaling, jeg har faaet, ikke at forlade Fæstningen. Det hjalp mig herud; men nu bli- ver jeg fem Timer ude i Stedet for en halv. Med nogen Vin kan jeg vel løbe mig Tilgivelse og gaa fri for den Lusking, som ellers er mig vis.“

Røstgaard gav ham den Krone, han havde taget frem, og Hans takkede og forsvandt, saa Røstgaard blev alene for at overveje, hvorledes han bedst stulde iværksæt- te sin Flugt. Han havde lagt sin Plan, da Per i Mid- dagsstunden indfandt sig og bragte ham den gode Ti- vende, at hans Fæder, der havde været i København, var kommen lyttelig og vel tilbage med Baaden.

„Gud være lovet for det!“ udbrød Røstgaard.

„Der laa ogsaa et Brev under Stenen i Hævediget; det gav jeg Madam Kirsten,“ sagde Per.

„At, hvad gavne nu de Brev? Jeg er nu en fredløs Mand Per, og maa fly.“

„Er det nu kommet bertil?“ spurgte Per i en græ- denbe Tone; „I sagde dog forgangen Dag, at det blev vel over, saa I snart haabede trngt at kunne vende til- bage til Gaarden.“

„Det Haab er bristet, Per! Naar du om lidt vender Bagen til og kryber ud af Hulen der, da har du set mig for sidste Gang i lang Tid.“

„At, Herre Jesus!“ klagede Per, „hvad Ende tager det da med os andre, der nu blive herreløse?“

„Det skulle I ikke blive, vil ellers Gud, da I have en Madmoder, der kan værges for Reden og har gjort det mangen Gang før; hende behøve I.“

„At, Gud naade os!“ udbrød Per græden- de, „hvor skal Madam Kirsten kunne bjærge sig, naar I, Husbond, maa drage af Landet? Der gaar over min Forstand.“

Røstgaard sprang op og sagde bredt.

„Hold nu op med den Flæben, Per, og hør min Befaling! Du var tro og snid indtil denne Dag,“ søj- de han til i en mildere Tone, „hvigt ikke nu, da det gælder Liv og Guds, og iffe alene mit, men Benner's og Frænders tillige. Du skal om kort Tid saa fuld Forkla- ring over det, du nu ikke forstaa, og blive meget betroet. Nu maa du først tie og lype.“

„Vel, Husbond!“ svarede Per og tørrede sine Øjne, „jeg kan beage Dele, er jeg derfor ingen Sten.“

„Nu gaar du stus hjem,“ sagde Røstgaard langsomt og eftertænksomt, „og siger til vor Mø, at i Nat ser Afrejfen. Ved hende saa møde mig ved Midnat under den store Væg i Hejvedang og tage min ny Hat, min Kappe og lidt Fetaise med, dog iffe mere, end hun kan bære, thi hun maa komme alene. Sig hende dernæst, at naar hun kommer, maa hun blive paa sin Side af Vægen, jeg paa min, og iffe gaa om til mig, saa vi usete tale sammen, at hun med freft Samvittighed kan gøe sin Ed for Svensten paa, at hun ikke har set mig siden den Dag, jeg stilles fra hende paa Gaarden og sagde, at jeg red til Kong Karl.“

Per lyttede opmærksomt til, mens hvert Ord nøje blev indprentet ham.

„Saa lader du gaa Bud til Hans Olsen, at han holder Baaden færdig fra Midnat af. Flyt saa den brune, naar du gaar forbi hende, men sæt hende længere ind ved den store Væg, saa at jeg kan finde hende sikkert siden. Nu er der iffe mere, Per! Lev nu vel, min Gut, til vi ses igen, og Gud være med dig.“

Per trøb højt mod Lyden ud af Hulen; men da han kom til det Sted i Stoven, hvor Røstgaard havde skjult sin Hest, og han hørte den vinkle, opklæredes hans Mine; thi brune Blis havde den næste Plads i hans Hjerte, om iffe den første. Vidt og bredt i Distriktet, hvor Røst- gaard for om, var hans brune Kleeppert kendt og dens mange Dyrer jævnlig en Genstand for Vøndernes Sam- taler. Per havde den sidste Tro, at Dyrer havde Menne- stesforstand. Den havde baaret sin Herre paa mangen vanskelig og vovelig Fart uden at trættes eller snubbe. Den var dog nu ingen Karsunge mere, og Naabjens- brøbet ventede den i Kraagerup Stald, naar denne Krig var til Ende. Det var da Per en stor Trøst, at hans Herre vilde flygte til Søs; saa beholdt han dog Blis at pøse, og i denne glade Tro klappede han Dyrer paa Hals- sen. Det anede ham iffe, at han havde klappet stakkels Blis for sidste Gang.

Ratten kom, en stille, klar Sommernat. Den aflæ- genbe Maane stod paa en skyfri Himmel og sendte fine Straaler som Sølvpile gennem Stovens Blakkerme; men under den store Vægs Bladhang var der Skumring, og der sad Røstgaard henad Midnat stille og lyttende. En Ugle sad i det mægtige Træs Top og stogrede; saa støj den hen ad Gaarden til, og Røstgaard kunde skimte dens Flugt. Han thbede det som et endt Varfel, at den satte sig paa hans Vokigs Tag og stogrede ogsaa der; thi denne Nat var han i en Uro og Spanbning, han aldrig før havde kendt.

Endelig hørte han Raslen i Bøgetrættet og saa Kir- sten komme; han sprang op og gif om paa den mobfattede Side af Træet.

(Fortsættelse.)